

De notione mutata pronominum ξ , $\sigma\phi\acute{\epsilon}$, $\sigma\phi\acute{\iota}\nu$ cet.

Initio hujus anni, quum collega, qui dissertationem programmati adjungendam susceperat, de schola nostra, praeter opinionem decederet, id munus mihi obtigit, qui nonnulla schedulis mandata haberem, quae brevi perfici atque elaborari posse sperarem. Sed non modo tempus me defecit, sed etiam defuerunt opera quaedam virorum doctorum, a quibus de eodem argumento disputatum est, ita ut spem materiae accuratius tractandae abjici necesse fuerit. Satis mihi habendum est nonnullos locos collegisse, qui passim et in commentariis et in lexicis reperiuntur, quibus additi sunt, in quos ipse incidi.

Sunt quaedam pronomina Graeca et personalia et possessiva, quae quum a veteribus tum a recentioribus auctoribus ita usurpantur, ut propria eorum notio mutata sit; formae, quae ad plures spectant, saepe singularis numeri fiunt, quae unius sunt, significant multitudinem, quae tertiae personae inserviunt, ad primam et secundam transferuntur. Jam persequamur singula.

§. 1.

Accus. sing. ξ .

Pronomen ξ , quod vulgo singularis numeri est, semel pluralem notionem induit:

hymn. in Ven. (III), 268, ubi de arboribus sacris dicitur:

$\acute{\epsilon}\sigma\tau\acute{\alpha}\sigma' \eta\lambda\lambda\beta\alpha\tau\omicron\upsilon\tau\omicron\iota\ \tau\epsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\ \delta\acute{\epsilon}\ \acute{\epsilon}\ \kappa\iota\kappa\lambda\acute{\eta}\sigma\kappa\omicron\upsilon\sigma\iota\nu$
 $\acute{\alpha}\theta\alpha\nu\acute{\alpha}\tau\omega\nu.$

Expectamus hoc loco pluralem $\sigma\phi\acute{\epsilon}$, quod vocabulum poeta usurpare non potuit, quum syllabam $\delta\acute{\epsilon}$ producere non liceret. Quum hoc unum exemplum exstet, nihil aliud nisi causa investiganda est, qui factum sit, ut singularis ξ pro plurali adhibeatur, qua de re infra § 2 disputabitur. Genitivus $\omicron\upsilon$ et dativus $\omicron\acute{\iota}$ nusquam sic reperiuntur.

§. 2.

Accus. plur. $\sigma\phi\acute{\epsilon}$.

$\sigma\phi\acute{\epsilon}$ est forma accusativi pluralis et masculini et feminini generis, qua poetae epici et tragici utuntur; semper enclitica est.

Apud Homerum semel plurium est:

Il. τ, 265, Agamemno Briseïda intactam reddi iurejurando confirmat et sic pergit:

εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπιόρκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν

πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλλίηται ὀμόσας,

ubi σφ' accusativum esse, non dativum pro σφί inde comprobatur, quod ἀλιπέσθαι semper transitivum est.

Omnibus aliis locis ad duas personas refertur ab Homero, cujus usus haec exempla reperiuntur:

Il. λ, 111: γιγνώσκων καὶ γὰρ σφε πάρος παρὰ νησὶ θεῶσιν εἶδεν,

nempe Agamemno, qui Isum et Antiphum, Priami filios, interfecit armisque exiit. In sequenti similitudine, ubi Agamemno comparatur cum leone, qui catulos cervi raptos dilaniat, legimus v. 115: ἀπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπήρσα, sc. νήπια τέκνα ἐλάφοιο ταχείης: hoc loco σφέ dualem esse apparet, quum comparatio parem numerum poscat.

Od. θ, 271 de Marte atque Venere:

Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μιγάζομένους φιλότητι,

qui locus nonnihil offensionis habet, quum nusquam alibi apud Homerum legatur forma ἥλιος (semper ἡέλιος) et verbum μιγάζεσθαι pro μίγνυσθαι positum sit.

Od. φ, 192: φθεγξάμενός σφ' ἐπέεσσι προσηύδα μελιχίοισιν

sc. βουκόλον ἠδὲ συφορβόν, ubi paulo ante dualem τώ initio positum sequuntur plurales βῆσαν ὀμαρτήσαντες — μετὰ τοὺς — ἔσαν.

ibid. 206: ἐξαυτίς σφ' ἐπέεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,

de iisdem pastoribus, praecedente plurali τῶνγε.

Addendus est locus in Hesiodi scuto v. 62, qui de Marte ejusque filio Cycno, curru vehementibus, loquitur: κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει, ubi paulo ante leguntur participia λαμπομένους et ἐσταάντ'.

Quaeritur, num recte judicent, qui ex his locis colligunt, σφε proprie dualem esse et sic fere ab Homero atque Hesiodo adhibitum esse, postero autem tempore notionem pluralis assumpsisse. Putant iidem, σφέ contractam formam esse pro σφωέ, mea quidem sententia falso, quum non videam, qui talis contractio fieri possit; σφωέ nullo alio modo contrahi potest nisi in σφώ, quam formam ab Antimacho usurpatam esse Apollonius tradidit. Equidem existimaverim σφέ antiquitus pluralem fuisse, ortum ex accusativo σφέας, id quod eo probabilius videtur, quod non solum accusativi singularis ἐμέ, σέ, ἔ in vocalem ε cadunt, sed etiam pro ἡμᾶς reperiuntur ἄμμε, ἄμμε, ἀμέ, ἄμε, pro ὑμᾶς ὕμμε in Antigone Soph. 846. Pluralem σφέ in locum dualis substitutum esse, minime mirandum est, quum saepissime cum duali formae plurales conjungantur, ut ipsa exempla docent.

Quod vero Homerus hoc pronomen semel tantummodo ad plures, saepius ad duas personas refert, inde mihi profectum videtur, quod uno loco versus accusativum σφέας sive σφάς non admisit, dualis vero σφωέ saepius necessitate metri repudiatur.

Jam transeamus ad usum pluralis σφε pro singulari αὐτόν sive νίν, qui apud tragicos recentiorisque aetatis poetas frequentissimus est.

Aesch. Prom. 9 (Cratos de Prometheo vinciendo loquitur):

τοιᾶσδὲ τοι

ἁμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην.

A. Sept. 615: δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις

ibid. 617: ἀλλ' οἶδεν ὧς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ,

ubi de clarissimo vate, Amphiarao, sermo est. His tribus locis lex euphoniae valuisse videtur, ex qua poeta, quod melius sonat, praefert; οὖν νιν μηδὲ et ὧς νιν χρὴ consonantibus cumulatim male sonaret.

Aliter res se habet sequentibus locis:

A. Pers. 198: πίπτει δ' ἐμὸς παῖς, καὶ πατήρ παρίσταται

Δαρειῖος οἰκτεῖρων σφε. τὸν δ' —, de filio Atossae.

(Non est, cur Dindorfium sequentes pronomem acuamus, quum enclitica sit.)

Soph. Oed. R. 761, *) ubi Jocaste loquitur de famulo, qui, quum Oedipus

regni potiretur, supplicavit, ut rus mitteretur:

ἐξικέτευσε

ἀγροῦς σφε πέμψαι κατὰ ποιμνίων νομάς,

ubi v. 763 sequitur: καὶ πεμψ' ἐγὼ νιν. ἄξιός —

S. Trachin. 121, ubi chorus de Hercule: ἀλλὰ τις θεῶν

αἰὲν ἀπλάκητον Ἴδα σφε δόμων ἐρύκει.

ibid. 166: de eodem Dejanira:

τότ' ἢ θανεῖν χρεῖη σφε τῷδε τῷ χρόνῳ.

ibid. 806 (Hyllos narrat): ἐν μέσῳ σκάφει

θέντες σφε, πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλευμεν μόλις, nempe Herculem furem.

ibid. 833 (chorus): εἰ γὰρ σφε Κενταύρου φονία νεφέλα

χρεῖαι δολοποιὸς ἀνάγκα, sc. Ἡρακλέα.

Consideranti locus citatos facile apparebit, quamobrem poetae pronomine νίν uti non potuerint; ubique syllaba brevis poscitur, quum σφε in secundo aut quarto pede trimetri et in chori carminibus ita positum sit, ut accusativus νίν syllabam productam redderet.

Exstant alia exempla, ubi formae singulari νίν locus non erat propter elisionem.

A. Sept. 469: βοῶ δὲ χούτος (sc. ἀνήρ ὀπλίτης)

ὧς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐβάλοι πυργωμάτων.

A. Eum. 234: δεινὴ γὰρ ἐν βρότοισι καν θεοῖς πέλει

τοῦ προστροπαίου μηνις, ἣν προδῶ σφ' ἐκάν.

*) versus Aeschylei citantur secundum editionem Dindorfii, Sophoclei e Brunckiana.

Soph. Aj. 51: Minerva de Ajace:

ἐγὼ σφ' ἀπειρωγῶ (initio versus),

S. Trachin. 234, ubi Dejanirae interroganti, vivumne Herculem receptura sit,

Lichas' respondet: ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε.

Etiam vice feminini ἀντήν fungitur σφέ, quod ostendant hi loci:

Aes. Eumen. 610 (Orestes de matre interfecta):

ἐξηγοῦ δέ μοι

Ἄπολλον, εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον, ubi νῖν σὺν male sonaret,

S. Trach. 463, ubi Dejanira de Jole, ab Hercule adamata, loquitur:

ἦδε τ', οὐδ' ἂν εἰ

κάρτ' ἐντακείῃ τῷ φιλεῖν, ἐπεὶ σφ' ἐγὼ

ᾤκτειρα δὴ μάλιστα προσβλέψασ' —

ibid. 880, de mortua Dejanira:

τάλαιν' ὀλεθρία, τῖνι τρόπῳ θανεῖν σφε φήσ;

ibid. 914: ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὄρω (sc. Ληάνειραν)

τόν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμημένην.

ibid. 1135 (Hercules uxorem amissam deplorat):

οἷ μοι πρὶν, ὅς χοῆν, σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός;

Simile exemplum exstat in Euripidis Medea v. 1293:

δεῖ γάρ νιν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω (nempe Μήδειαν).

Illud quoque Sophocleum addere liceat in Philoct. 200, ubi de Troja usurpatur:

πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, ᾧ λέγεται

χοῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι,

quo loco syllabae ναι producendae causa duae consonantes opus erant.

Apud Herodotum tribus locis legebatur σφέ; sed a Bekkero receptum est III, 53 σφέα, VII, 170 σφέας, III, 52 Lhardy posuit σφέα, qua forma generis neutri Herodotus saepe utitur.

Restat, ut disputemus, qui fieri potuerit, ut σφέ pro singulari et ἔ pro plurali usurpent auctores, quum inde ab antiquissimis temporibus sua cuique formae notio inesse videatur. Comparemus pronomina latina: sui, sibi, se et nostrum „ſich“, quae utriusque numeri sunt. Graeci, uno vocabulo non contenti, quippe qui linguam copia verborum excolerent, duo finxerunt, quae confundere eo facilius licebat, quod ex eadem radice derivanda sunt. E forma primitiva ‚sve‘ singularis ἔ ortus est, consonanti v, quam digamma nominare solebant, excussa et s in spiritum asperum mutata, ut saepissime fit; item σφέ natum est ex illa forma, aspero sono in mitiorem φ abeunte. Etiam pronomem reflexivum ἑαυτοῦ documento est, syllabam ἔ pronomem tertiae personae promiscue significasse, quum formae ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς etc. mixtae sint ex singulari et plurali.

§. 3.

Dat. plur. σφίν.

Pluralis σφίν nonnunquam ad duas personas refertur:

Ody. δ, 65, ubi Menelaus Telemachum et Pisistratum, Nestoris filium, hospitio excipit: ὤς φάτο, καί σφιν νῶτα βοῶς παρὰ πλοῖα θῆκεν.

Il. λ, 116: ἦ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν
χραιομεῖν, sc. duos catulos, de quibus v. supra §. 2.

Pro οἷ, dativo singularis, raro invenitur; Buttmann in lexilogo I, 17, 14 quatuor tantum exempla protulit, quae certa haberet; videamus, num recte judicaverit.

Hymn. Hom. εἰς Πᾶνα (18), v. 19:

σὺν δέ σφιν τότε Νύμφαι ὄρεστιάδες, λγύμολποι
μέλπονται.

Non dubium est, quin pronomen σφίν ad Pana referendum sit; versus hanc formam postulat; dativus οἷ, etiamsi cum digamma pronuntiaretur, antecedentem syllabam non produceret.

Hymn. Hom. εἰς τὴν μητέρα πάντων (30), v. 9:

βρίθει μὲν σφιν ἄρουρα φερέσβιος, sc. τῷ ὄλβιῳ.

Hoc loco non liquet, cur poeta pluralem formam sumserit, quum versus singularem sinat; οἷ ante vocalem corripere satis constat, et syllaba μὲν sequente οἷ produci potuit, quum v consonans et digamma positionem efficiant, cujus rei unum exemplum proferre satis sit: in hymno εἰς Ἀπόλλωνα v. 46 legimus: εἴ τις οἱ γαίῳν νίει θέλοι οἰκία θέσθαι. At pluralis aliter intelligendus est, ni fallor: ὁ ὄλβιος non unus homo est, sed multi sunt participes beneficiorum Magnae Matris; collectivam igitur vim habet, unde fit, ut poeta plurali utatur. Transit inde a versu undecimo ad multitudinem: αὐτοὶ κοιρανέουσιν.

Jam locum in Aeschyli Persis (v. 759) examinemus:

τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον,

ubi de expeditione, quam Xerxes contra Graeciam fecit, sermo est. Pronomen σφίν a Buttmanno aliisque interpretibus ad Xerxem ipsum refertur, rectius vero scholiastae, quorum alter: τοιγάρ σφιν] τοιγαροῦν σφιν καὶ αὐτοῖς τοῖς τῷ Ξέρξῃ συμβουλευσάσι ταῦτα καὶ προτρέψασιν κτλ., alter: σφίν] τοῖς τοῖς συμβούλοις. Pertinet igitur ad expeditionis auctores, homines pravos, de quibus paulo ante Atossa loquitur: ταῦτά τοι κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν διδάσκειται θούριος Ξέρξης, — τοιάδ' ἐξ ἀνδρῶν ὀνειδή πολλάκις κλύων κακῶν τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον καὶ στρατεύμ' ἐφ' Ἑλλάδα.

Quartus locus est apud Sophoclem in Oed. Col. 1490, ubi Oedipus filiae vel choro quaerenti, quod arcanum Theseo credere velit, respondet:

ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
δοῦναί σφιν, ἦνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην.

Perverse annotat alter scholiastes: δοῦναί σφιν] ἀντὶ τοῦ αὐτῷ. κατὰ τιμὴν δὲ πληθυντικῶς; pluralis, quem majestatis esse grammatici volunt, Graeca lingua alienissimus est.

Alter scholiastes recte: ἡ σφίην ἀντὶ τῆς οἷ ἀντωνυμίας κεῖται. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, τελεσφόρον δοῦναι οἷ χάριν, quod versus non sinit, quum vocabulum οἷ positionem non efficeret. Illorum quoque interpretatio inepta est, qui σφίην ad Theseum et cives Atticos referunt, quum chorus Atticorum civium sit: pronomen secundae personae ὑμῶν scribendum fuisset. Accedit, quod Oedipus Theseum solum exspectat, interrogans: ἄρ' ἐγγυὺς ὦ νῆρ;

Vidimus duo exempla aliter explicari posse; duo vero comprobant, σφίην pro οἷ usurpari. Mirandum est, accusativum σφέ saepissime unius esse, dativum σφίην raro; similitudo formarum εἶ et σφέ hunc usum effecisse videtur, contra ea σφίην et οἷ valde inter se discrepant, quae causa eo verisimilior est, quod semper σφίην, nusquam σφέ pro singulari adhibitum est secundum analogiam dativi ἐμίν, τίν.

Lycophronis versus, quem Stephanus attulit, examinare non potui, quum liber non praesto esset.

Exstant duo loci, qui in numerum illorum referri solebant, ubi σφίην pro οἷ positum esset, qui vero aliam interpretationem admittunt:

Od. o, 524: ἀλλὰ τάγε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
εἶ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ καχὸν ἡμαρ,

ubi Telemachus paulo ante de Eurymacho loquitur, qui Penelopen in matrimonium ducere cogitet, tum vero ira commotus optat, ut Jupiter omnes procos poena afficiat.

Alter est in Hes. scuto 113: ἀλλὰ μιν οἶω
φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
οἷ δὲ σφι σχεδὸν εἶσι

(ubi εἶσι pro ἴασι ex schemate Boeotico); pronomen σφέ ad Martem atque Cycnum referendum est.

§. 4.

Dat. plur. σφίσιν.

Apud Homerum semel legitur, ubi secundae personae est:

Il. κ, 398: ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες
φύξιν βουλευόμιτε μετὰ σφίσιν (= μεθ' ὑμῶν),

quos versus jam Aristarchus obelo notavit, quod insolitus pronominis usus eum offendebat et totus locus repetitus videbatur e versibus 308 — 312; at illi versus in oratione Dolonis deesse non possunt neque offendit usus pronominis, etiamsi ἅπαξ εἰρημένον sit, quum e verbo cognosci possit, quo pertineat.

Similiter Herodotus I. V, 92, 1 in oratione Soscielis Corinthii, quam apud Lacedaemonios habuit, dicit: εἰ γὰρ δὴ τοῦτό γε δοκίει ὑμῶν εἶναι χρηστὸν —, αὐτοὶ πρῶτοι τύραννοι καταστησάμενοι παρὰ σφίσι αὐτοῖσι, οὕτω καὶ — δίξῃσθε κατιστάναι: hoc loco σφίσι αὐτοῖσι ut alias ἑαυτοῖς ita usurpatum est, ut solam reflexivam notionem habeat et persona ex subjecto cognoscatur.

De prima persona Apoll. Rhod. in Argonauticis adhibet, II, 1280: ὄρη δ' ἡμῶν ἐνὶ σφίσι
μητιάσθαι: sic Ancaeus, postquam in Colchidem venerunt,

§. 5.

Pron. poss. σφέτερος

Pronomen σφέτερος est tertiae personae pluralis, pro quo in pedestri oratione plerumque αὐτῶν aut αὐτῶν usurpatur: habet igitur et reflexivam et transitivam notionem. Inest vero vulgo τοῦ ἰδίου notio, id quod exemplis quibusdam allatis facile apparebit:

Od. α, 7: αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. cf. II, δ, 409.

II, ρ, 287: φρόνειον δὲ μάλιστα

ἄστν πότι σφέτερον ἐρύειν καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

Praeterea pronomen reflexivum cujusque personae est:

a = ἐός haud raro reperitur

Hes. sc. 90: ὃς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας
ᾤχετο.

Pind. Olymp. IX, 78 (ed. Dissen.): ἐξ οὗ Θέτιος γόνος νῦν παραγορεῖτο
μὴ ποτε σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι
δαμασιμβρότου αἰχμᾶς:

Achilles a Patroclo petit, ne sine ipsius hasta unquam pugnaret, ubi poeta respicit Homericum illud: II, π, 89: μὴ σύγ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν Τρωσὶ φιλοπολέμοισιν.

ibid. XII, 61: τοῖσι μὲν

ἐξεύχετ' ἐν ἄστει Πειράνας σφετέρου πατρὸς ἀρχάν,

Glaucus Lycius apud Danaos gloriatur, se avo Bellerophonte ortum esse, qui regnaverat in urbe Pirenes, i. e. Corinthi.

Pind. Pyth. IV, 83: ——— τάχα δ' εὐθύς ἰὼν σφετέρας
ἐδάθη γνώμας ἀταρβάκτοιο πειρώμενος,

de Jasone, qui in foro Jolcio constitit, ut regnum sibi repeteret, mox recta via procedens animi sui intrepidi periculum faciens.

Pind. Isthm. V, 33: σφετέρας δ' οὐ φείδατο
χερσὶν βαρυφθόγγιο νευρᾶς
Ἡρακλέης.

id. Isthm. VII, 57: οἷς δῶμα Φερσεφόνας μανύων
Ἀχιλεὺς, οὔρος Αἰακιδᾶν,
Ἀγνῶν σφετέραν τε ῥίζαν πρόφαινεν,

i. e. quos occidens Achilles Aeginam suamque stirpem illustravit.

Aesch. Ag. 760: τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον
μετὰ μὲν πλείονα τίχτει, σφετέρῃ δ' εἰκότα γέννηα.

id. Pers. 900: καὶ τὰς εὐκτεάνους πολυάνδρους
Ἑλλάνων ἐκράτνε σφετέραις χερσίν.

Multo saepius non solum apud poetas posterioris aetatis, sed etiam in pedestri oratione, quod paucis exemplis ostendere sufficiat:

Theocr. 12, 4: ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνός.

ib. 17, 41: ὠδὲ κε παισὶ

θαροσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέποι οἶκον ἅπαντα.

ib. 22, 209: μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα.

Apoll. Rh. I, 167: παῖδα δ' ἔδον σφετέροισι κασιγνήτοισιν ὄπασσεν.

Polyb. V, 2, 4: (ὁ βασιλεὺς) ἤθροιζε τάς τε τῶν Ἀχαιῶν νῆας καὶ τὰς σφετέρας.

b = ὑμέτερος

Hes. op. 2: δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσα (sc. Μοῦσαι).

Ap. Rh. 4, 1325: δὴ ἴα τότε σφετέρῃ ἀπὸ μητέρι τίνετ' ἀμοιβήν.

c = σός

Theocr. 22, 67: πῦξ διατεινόμενος σφετέρης μὴ φεῖδω τέχνης.

d = ἡμέτερος

Polyb. XI, 5, 3: οὐ διελείπομεν ὑπὲρ τούτων ποιούμενοι πρὸς ὑμᾶς μνήμην, — — — καὶ περὶ τῶν σφετέρων πατρίδων καὶ περὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων προνοοῦμενοι.

ibid. 31, 6: ἀλλὰ καὶ Καρχηδόνιους καὶ Κελτίβηρας ταῖς Ῥωμαίων ἀρεταῖς καὶ τῇ σφετέρᾳ γενναιότητι νενικῆκαμεν.

Apoll. Rh. III, 186: μὴ δ' αὐτως ἀλκῆ, πρὶν ἔπεσσί γε πειρηθῆναι τόνδ' ἀπαμείρωμεν σφέτερον κτήρας. —

e = ἐμός

Theocr. 25, 163: ὡσεὶ περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄοτι.

Ap. Rh. 4, 1351: μητέρι δὲ σφετέρῃ μενοεικέα τίσαι ἀμοιβήν.

Jam locum in Xenophontis *Cyrop.* perspicimus, quem huc referre solent: I. VI, 1, § 10: καὶ γὰρ ἐβοήθουν πολλάκις, τῶν ἡμετέρων ἀγομένων, καὶ περὶ τῶν σφετέρων φρουρίων, ὡς ἐπιβουλευσομένων, πολλάκις πράγματα εἶχον, quae verba Artabazus coram Cyaxare loquitur. Hic σφέτερος notionem τοῦ ἰδίου induit persona non respecta; τὰ σφέτερα φρούρια opponuntur τοῖς ἐκείνων, quae postea commemorantur. Docet hoc exemplum vocabulum σφέτερος significationem personae prorsus exuisse, unde perspicuum est, quomodo promiscue usurpari potuerit. Notandum est, in novo testamento hoc pronomen nusquam reperiri, semper eodem sensu ἴδιος adhiberi.

§ 6.

Pron. poss. σφός.

Pronomen σφός, quae brevior forma est pro vulgari σφέτερος sicut ἡμός pro ἡμέτερος, ὑμός pro ὑμέτερος, plerumque idem significat ac σφέτερος, e. g. II. π, 18: ὡς ἐλέγονται | νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς. — Od. α, 34: οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ | σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Pind. Pyth. 5, 95: ἀκούοντί τοι χθονία φρενὶ σφὸν ὄλβον. Nonnunquam singularis est, cujus usus haec reperiuntur exempla:

Hes. Theog. 378: ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στυξ ἄφθιτος —

σὺν σφοῖσιν παιδεσσι φίλου διὰ μήδεα πατρός,

ubi οἷσιν positionem non effecisset ad producendam syllabam σὺν.

Theognis 712: ἀλλ' ἄρα κάκεῖθεν πάλιν ἦλυθε Σίσυφος ἦρος —

σφῆσι πολυφροσύναις.

Alcmanem eadem significatione hoc pronomen usurpasse testatur Apollonius de pron.

§ 7.

Pron. poss. σφωῖτερος.

σφωῖτερος, quod derivandum est de duali σφῶϊ, proprie est pronomen possessivum secundae personae numeri dualis; sic legimus

in II. α, 216: τὴν δ' ἄπαμειβόμενος προσέφη — Ἀχιλλεύς·

χρὴ μὲν σφωῖτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσσασθαι,

ubi animadvertendum est, Minervam a Junone missam esse, quod utraque Achilli timet:

σφωῖτερον ἔπος igitur est dictum utriusque vestrum.

Pro σός utitur hoc pronomine Ap. Rh.

III, 395: εἴτ' — — λιλαίαι, εἴτε τιν' ἄλλον

δῆμον σφωῖτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσει.

Idem in tertiam personam transtulit, ita ut eum σφέτερος congruat, cuius usus permulta exempla exstant:

I, 643: σκήπτρον ἐπέτρεπον Ἐρμείω,

σφωῖτέροιο τοκῆος —,

ubi singularis est et notione transitiva.

II, 467: αἶψα δὲ τόνγε

σφωῖτέρων ὄτων ὅτις ἔξοχος, εἰς ἔ κοιμῶσαι

ἦκεν ἐποτρύννας.

Sic quoque Theocritus 25, 55:

ὄδε γὰρ Ἀργείης φίλος Ἥελίοιο

σφωῖτέρω σὺν παιδί, βίη Φυλῆος ἀγανού.